

Intervju 2010-09-22

Tommie Vester

När och var är du född?

Jag är född i Eskilstuna 1947. Jag hamnade i Göteborg med mina föräldrar 1956. Så jag är inte en riktig göteborgare, det har jag fått höra i många sammanhang. Här måste man ha levt i åtminstone ett par, tre generationer om man ska vara en riktig göteborgare. Framförallt bör man ha bott i Majorna. Det har jag visserligen gjort en kort period, men i alla fall.

Kan du berätta lite om din utbildning?

Jag började läsa psykologi och barnpsykiatri. Jag tänkte att jag skulle bli psykolog. Först tänkte jag bli arkitekt, men jag hatar siffror. Jag och siffror hänger inte ihop alls. Så det blev psykologi och barnpsykiatri. Efter det fick jag göra lumpen ett år och då hade jag en tenta släpande efter mig i statistik och det kan du ju tänka själv hur det gick. Även psykologer använder statistik. Jag kunde bara inte, jag slängde boken, jag rev sönder den. Sedan tänkte jag att; nu ska jag bara läsa sådant som jag tycker är jävligt kul. Historia, ekonomisk historia, etnologi och arkeologi, det är vad jag har läst. Det gjorde jag ganska snabbt för jag fick barn ganska tidigt. Jag dubbeläste ganska mycket och jobbade under tiden men det var väldigt kul. Sedan hade jag planer på att jag kanske skulle läsa vidare till någon högre examen. Det blev aldrig något eftersom jag till slut fick fyra barn så det var väl inte så jättelämpligt.

Hade du andra yrken innan du kom till museet?

Nej det hade jag inte. Jag hade turen att få jobb. Det var inte många som fick det. Jag jobbade först på GAM, alltså arkeologiska museet. Jag grävde för dem och när exploateringsgrävningarna tog slut, eller minskade, fick jag möjligheten att börja på industrimuseet. Där jobbade jag ända fram till dess att de la ned industrimuseet och etablerade stadsmuseet. Jag är väldigt "allround", som man säger, tycker jag i museisammanhang. Jag är arkeolog, jag är historiker och har jobbat tillämpat med allt kan man säga, även kulturmiljövård. Det är där jag jobbar nu framförallt. Jag har även varit chef för kulturmiljövårdavdelningen i ett antal år. På industrimuseet hade jag i princip hand om allting, insamling och allt möjligt.

I samband med att vi fick en ny chef sa jag att jag ville sluta med kulturmiljövården. Jag ville backa tillbaka och eftersom jag är 63 år skulle jag vilja lämna efter mig någonting som är lite beständigt när det gäller industrihistorien. Industrihistoria är väldigt uppmärksammat just nu så det ligger väl till i tid på något sätt, tycker jag, att få ordning på de där samlingarna.

När var det du började på museet för allra första gången?

Jag började på arkeologiska museet 1973 eller -74. sedan direkt efter det på industrimuseet. Jag kan inte det där med åren. Det var väl egentligen arkeologin som gjorde att jag sökte mig till Göteborgs museum. Arkeologiska museet var de enda som grävde överhuvudtaget på den tiden. Ville man få utlopp för sina intressen så var det museerna som gällde. Annars var det ju lärare eller någonting och gud bevara mig, det skulle jag aldrig vilja bli.

Vad hade du för förväntningar på ditt yrke?

Jag ville göra allt och jag har gjort mycket också. Jag gillar att jobba själv. Jag tycker att jag alltid haft mycket idéer. Jag har fått ganska lösa tyglar jämt, det uppskattar jag väldigt mycket. Det är väl det som har gjort att man har fortsatt att jobba inom museivärden.

Det har varit väldigt mycket projekt. Förr pratade vi inte om ”projekt”, det är den nya tiden, men man gjorde utställningar i mängder, man träffade väldigt mycket folk och det tycker jag också är väldigt kul. Industri är ju att träffa folk i näringslivet. Sedan har jag ju haft en massa uppdrag vid sidan om, kan man säga, som jag har fått genom museerna. Jag hade under en ganska lång period ett uppdrag att försöka skapa ett varvsmuseum i Göteborg. Det var i samband med att man la ner de svenska varven, alltså runt 1980. Jag hade en massa människor anställda och vi lade fram en slutprodukt som var perfekt i alla avseenden. Det var museum, med vilka prylar som skulle ingå, detaljräknat i kronor och ören men kommunen drog sig ur till slut. Men staten som skulle betala hälften ställde gärna upp. Det var synd att det gick åt pipan.

Jag har även jobbat med hamnstäder i förvandling. Då har jag åkt runt och kikat på hur man hanterar det här. Hamnen är ju ett stort ödelandskap idag. En gång i tiden var det en häxkittel. Jag jobbade själv med blytbricka under många år i tonåren och upplevde den där kulturen som var makalöst intressant. En blytbricka är en liten bricka i pressad papp som berättigar till jobb i hamnen. När man har tid åker man ner till hamnen och lämnar in sin bricka så får man ett jobb. Det var bra betalt men framförallt träffar du ju människor som du aldrig skulle träffa annars. Det var otroligt intressant. Jag tyckte att jag lärde mig en hel del av göteborgs själ genom att jobba i hamnen. Då fick man se den där riktigt grå baksidan av staden.

Kan du säga någonting om museiyrket som sådant, vad det har betytt för dig och vad det innebär att arbeta på museum?

Ja, det är ju inte alldeles lätt. Museer ser ju jag som en organisation som rymmer så otroligt många olika funktioner. Det är ju inte bara utställningar som man tycker idag. Våra politiker kan ju ingenting om museer i allmänhet. Så säger de att allting ska vara publik verksamhet. Men museerna är ju den organisation i samhället som bevarar och upptecknar vår tid. Det är dagboken egentligen i samhället. Men det hinner vi nästan inte jobba med längre. Det har jag jobbat ganska mycket med, att försöka hänga med i samhällslivet och, i den mån det går, försöka dokumentera samtiden. Sedan går man ju

tillbaka i olika sammanhang. Tyvärr lever vi i en sådan period just nu att vi inte dokumenterar någonting. Vi håller bara på att försöka få hit så mycket folk som möjligt. Det är fullständigt galet.

Sedan är vi ju också en deltagare i kommunens detaljplanarbete. Vi är remissinstans när det gäller alla planer i staden. Det handlar dels om byggnader och dels om arkeologi. Ska man sammanfatta vår uppgift så är vi lite av ett släpkanke i utvecklingen på något sätt. Det får inte gå för fort. Man kanske ska tänka efter innan man gör saker och ting i samhället. Egentligen kan man säga att Göteborg är kapitalets tummelplats. Den fysiska miljö vi har runtomkring oss den spelar ingen roll, det som är intressant är att vi har ett fungerande näringsliv, att vi har bra kommunikationer etc. och att näringslivet har det de behöver. Så har det alltid varit. När det gäller kulturmiljön t.ex. när du kommer till Stockholm, där finns det en traditionell kulturmiljö som tillhör makten. Där finns kungaslotten, Riddarholmen etc. och du har en enorm folkopinion för att det måste finnas kvar. Det är "landets själ". I Göteborg är det en scen som är ständigt föränderlig och som enbart har till syfte att stödja det nya näringslivet. Vad jobbar vi med, vad föder oss och hur går vi vidare. Det är kul på sätt och vis. Det gör att det blir väldigt turbulent. Därför är inte kulturmiljövård speciellt lätt i Göteborg, kan man inte påstå.

Museerna annars är väl trevliga på något sätt tycker jag, man är ju humanist. De flesta runt omkring oss är ju humanister. Att samla så mycket humanister på ett och samma ställe är naturligtvis kul. Det finns en hake i det hela och det är att det finns väldigt många museimänniskor som lever för museet och för varandra, yrkeskåren. Jag tillhör inte dem och har aldrig räknat mig dit. Det kanske beror på att jag kommer från en företagsläkt. Jag är den ende som har hoppat av sådant där.

Finns det förväntningar på en viss typ av förvaltande på dig som arbetar med sådana frågor?

Ja det gör det ju men vi har ju en given kundkrets, den är redan frälst och den är lätt att bearbeta. Det är de som också anser att kulturarvet är otroligt viktigt att bevara. Det gäller ju att få så många som möjligt intresserade av det. Det är svårt. Till syvende och sist handlar det om kronor och ören. Men det är ju museernas uppgift att sprida den kunskapen om kulturarvet och att få folk att känna hur viktigt det är att ha det runt omkring sig. Hur museerna har lyckats med det är nog lite blandat. Ibland känns det väldigt bra, ibland känns det väldigt dåligt. Det är en ständig kamp och jag tror att det är så på alla ställen. Man har haft mycket kontakt med folk som jobbar med sådana här frågor både i Malmö och i Stockholm. Även i mindre städer är det samma sak. I Stockholm har man betydligt många fler frälsta. Där räcker det med att man trycker på en knapp så är det demonstrationer och liknande bara för att de vill riva en flygel eller någonting. Så är det inte här.

Kan du berätta lite om de förändringar som Göteborgs Museum har gått igenom med sammanslagningar o.s.v.?

Ja, det är ju besparingar det handlar om. Sådana aningslösa besparingar, som jag tycker att det har varit, är aldrig bra. Det är ju så med besparingar överhuvudtaget, de blir i regel till i en skrivbordssituation. Då är det i regel folk som inte vet speciellt mycket om vad de lägger ned. Men den processen att skapa stadsmuseum, det var ju en riktig nedskalning av museerna i Göteborg och det var lite synd tycker jag. Mitt museum, industrimuseet försvann ju fullständigt. Det existerar ju ingenting kvar av det mer än samlingar, bibliotek och arkiv. Dem kan du ju inte visa i det här huset därför att bjälklagen här klarar inte det.

Det finns alltid risk för aningslöshet när man ska försöka att spara. Jag tycker ju att man någon gång kunde pröva att spara ihop med folk som blir berörda. Man kunde ta kontakt med de berörda och försökte genomföra besparingar tillsammans. Det skulle säkert gå, tror jag. Stadsmuseet är tyvärr en amöba som, i alla fall under lång tid, bestod av flera olika företagskulturer. De olika museerna hade ju fungerat på olika sätt och då skulle folk samarbeta. Det gick ju bra men det var bara det att det var svårt att samarbeta mot nya mål därför att man hade så mycket fördomar och så mycket annat trams runtomkring. Tidigare fanns det ju kontor till alla men det gör det ju inte längre. Nu sitter folk i små snuttar mellan bokhyllor och sådär. Man känner sig lite överflödig. Under långa perioder kände man som att man skulle vara väldigt tacksam att man fick jobba kvar. För det här är ju inget riktigt yrke. Egentligen behövs vi inte. Det hade varit bättre om vi stod vid bandet på Volvo eller på något annat sätt hjälpte till med produktionen. Jag var hemskt kritisk under lång tid när det gäller nedläggningen på göteborgs museer och etablerandet av Stadsmuseet. På något sätt tycker jag nog att stadsmuseet är en organisation som aldrig började fungera och fortfarande inte fungerar. Vi har kommit in i en återvändsgränd. Vi har en kulturnämnd som inte vet speciellt mycket om verksamheten och som bara tycker att vi ska ha så många besökare som möjligt men som skiter i all annan verksamhet. Man vet inte vad vi gör egentligen. De sitter och tar i bidragsärenden och sådant till evenemang och liknande och det är väl det de tycker är roligast kanske. Så Göteborgs Stadsmuseum är inte mycket att hänga i granen idag, det tycker jag inte. Just det här med att vi inte hänger med i samhället. Vi jobbar inte ute i fält, vi jobbar inte ute i samhället, vi jobbar härinne och försöker jobba utåt för att få in så mycket folk som möjligt. Men vi finns inte med därute. Vi är isolerade på något sätt.

På vilket sätt tror du då att man skulle kunna finnas därute?

Jag är inte konservativ på något sätt men vissa saker i det gamla systemet var faktiskt bra, framförallt engagemanget i det pågående samhället. Att satsa så många miljoner på en 1700-tals utställning tycker jag är lite enfaldigt. Egentligen skulle vi försöka spegla det samhälle som vi har runt omkring oss. Sedan kunde man göra en 1700-tals utställning någon annan gång när man hade råd. Den kan vi ju göra när fan vi vill. Den här staden har ju mycket problem, inte bara problem men både avarter och positiva saker som man skulle kunna ställa frågor om. Det kunde vara stadsutveckling och segregation o.s.v. Det är viktigare, tycker jag. Dessutom kan man göra väldigt mycket saker enbart för lust.

Utställningar om mat och kläder och gud vet allt. Det är ju skoj, sånt' går man ju och tittar på.

Finns det inte en efterfrågan på just historiska utställningar?

Jo, det tror jag ju i och för sig för att man känner ju inte till något annat. Vi har aldrig profilerat oss med att göra någonting kul. Vi är seriösa och speglar historien. Men tittar du dig runt i världen finns det museer som har urkul verksamhet.

Vad är framtidsvisionen om du får bestämma då?

Ja, man kan ju inte blunda för att det här mediet, museum, är lite grann på efterkälken idag. Det kommer nog att bli problem med museer i framtiden. Det är inte det första man kommer att satsa på. Detta beror naturligtvis på att vi har ett mediasamhälle som är betydligt skickligare på alla plan, på att skildra, påverka, etc.

Det enda vi har som gör oss unika är att vi har samlingar och arkiv. Vi har alla föremål och sådant. Då gäller det för oss att kunna använda dem på ett bra sätt. Ett föremål utan kontext runt omkring sig är ju värdelöst. Det är kunskapen runt det som är intressant. Stadsmuseets stora problem tror jag är organisationen, att få det här till att börja flyta. Det enda jag har märkt som kanske är någonting nytt är att vi har fått väldigt föråldrat ledningssystem som är väldigt hierarkiskt. Det är väldigt lite makt eller förtroende som går utanför ledningsgruppen. Man delegerar sällan ansvar på folk. Folk som aldrig får ansvar, de gör inte bra saker. Det är väldigt enkelt. Det gäller att hitta ett bra sätt och en bra organisation för hur folk ska jobba i framtiden och bryta ner gränserna mellan avdelningarna.

Din hjärtefråga, det är industrimuseet? Kan du berätta lite mer om inkorporeringen i GM för oss som inte vet så mycket om det?

Ja, det är arkeologi och industrihistoria. Ja, när man bestämde sig för att man skulle dra in alla museer och låta dem få ostindiska huset som arena blev det tyvärr så att finkulturen fick övervikt. Det här är ett 1700-tals hus som är synnerligen olämpligt som museibyggnad. Huset är ju byggnadsminne, du får inte göra vad du vill med det. Du kan inte spika i väggarna heller eftersom det är sten och betong. Det måste visas så mycket hänsyn så du kan aldrig göra någonting spännande i den här kåken. Men vi hade den ju och det är inte så många andra institutioner i samhället som vill ha den. Kyrkan ville ha den som kontor under en period. Det var dumt att de inte släppte den då. Själv föreslog jag att vi skulle ha det nya stadsmuseet ute i en motorverkstad på Götaverket. En fruktansvärt läcker byggnad, inga mellanväggar, högt i tak som i en katedral invändigt och ett magasin alldeles intill som rymde allt. Det tyckte jag skulle vara en rolig spelplats istället för att krypa in i den här grottan. "Tegelhögen", brukar jag kalla den. Verksamheten i sig passar inte i en sådan här kåk.

Vi kämpade stenhårt, framförallt jag själv, för att få nya lokaler för industrimuseet. Det låg på Götaplatsen många år och tack vare en liten läcker kupp i göteborgs museinämnd

fick jag alla deltagarna där att flytta det till Gårda. Det var under många år diskussioner om att flytta industrimuseet men ingen visste vart. Vi fick en massa tokiga förslag av kommunen. Någon rörfabrik halvvägs bort mot Kungälv, mitt på bystan och även uppe i toppsockerstationen i Klippan. Värdelöst. Vi hade fått hissa upp alla våra samlingar. Till slut så hittade vi själva apotekarnas på Gårda. Då hade jag en god vän som var arkitekt. Jag visste att kommunen skulle köpa in huset från Pripps. Det var stadens vackraste funkisfabrik och är det fortfarande. En strålande byggnad. Jag bad den där killen att han kunde rita ett museum i den och använda sig av en blandning av fotografier och ritningar och det gjorde han. Sedan tryckte vi upp den i färg. När jag sedan kom till kansliet fick jag inte dela ut den för vår kanslichef men jag gjorde så att jag drog ut stolarna, som var inskjutna under bordet, så när de drog ut stolarna för att sätta sig, då låg det en sådan där. Istället för att lyssna på Ekholm, när han började mumla om tråkigheter, satt alla och bläddrade i den där och tyckte att den var strålande. Så idén gick i lås och vi flyttade dit i början på 80-talet. Där hade vi lekstuga, herregud va trevligt vi hade.

Vi var roliga på industrimuseet på det sättet att vi hade inga strikta tjänster. Alla gjorde lite vad de kunde och ville, bara man bidrog till verksamheten. Hux.flux fick vi ganska mycket pengar och kunde göra en ny basutställning. Den var inte ens färdig när de lade ned industrimuseet. Det retade oss alla. Nog tyckte vi att Sveriges största industristad borde kunna ha ett industrimuseum. Istället fick de den här tegelhögen med i princip nästan bara högre stånd- och finkultur. Här finns ju inte mycket av den proletära stad med förorter och elände som vi ser. Jag ska inte måla upp det för svart för det är inte så längre men då var det det. Det är lite konstigt, eller hur?

Vad tror du om framtiden för samlingarna från industrimuseet?

Jag hoppas att vi ska kunna ställa ut dem på något sätt. Kanske inte i utställningsform men man kunde kanske ha öppna magasin, det hade varit ganska kul. Jag drömmer inte om något nytt industrimuseum för det skulle jag aldrig orka. Däremot har jag fått ett uppdrag att jobba lite grann med ett industrihistoriskt centrum. Det är ett ställe där man kan samla frälsta människor som älskar industri, historia och arbetslivshistoria. Där kan man lära sig mer och man kan lära av varandra. Det har fått en form på idéplanet men det är inte någonting fysiskt ännu. Det håller jag på med. Det är alltså inget museum för jag tror inte på nya museer. Då ska det vara någonting väldigt specifikt om man ska bygga nya museer, tycker jag. Kulturhistoriska museer i den formen vi är vana vid tror jag inte att man ska etablera några nya. Däremot är jag intresserad av att hitta en bra plattform som kan utvecklas åt vilket håll som helst. Man kan låta tiden utveckla det istället för att man gör någonting som kanske är fel om fem, tio år. I det sammanhanget kommer vi att bjuda på industrimuseets samlingar, arkiv och bibliotek. Det kommer att vara öppet på ett mycket tydligare sätt. Man kan hjälpa andra att samla och vara på fältet. Att vara på fältet och hålla igång, det är det som är kul, inte att sitta vid datorn hela dagarna och maila.

Kan du berätta om någon kollega eller händelse under åren som du minns?

Ja, herregud. Jag har haft många bra kollegor men jag vet inte om jag kan direkt plocka någon. Om jag återgår till hur det har blivit med kulturnämnden och stadsmuseet

gentemot förr, då kan jag tycka såhär att, man säger att samhället går emot en ökad demokratisering. Det kan man inte påstå att det gör i den här världen. Jag tycker att det är lägre i tak idag än det var förr. Det händer inte mycket nytt på initiativ från folk i de djupa leden därför att de har inte lusten längre. Det kan man fråga sig varför. Man har byggt mycket hierarkier. Vi har haft många dåliga chefer. Man ska veta en sak när det gäller chefer i sådana här sammanhang, inom den här mystiska sektorn, det är att humanister är inte bra som chefer alla gånger. Jag har inte läst humaniora för att bli chef. Jag läste ju humaniora för att få jobba med det. Vi behöver chefer som förstår att museets största tillgång är personalen. Chefens största arbetsuppgift är att se till att det finns pengar och att det finns bra omständigheter för personalen att göra bra saker. Det tycker jag är hjärtefrågan i hela den här organisationen. Man kan aldrig ta ifrån folk lusten och kräva att de ska göra stordåd, det gör de inte och det kan de inte. Det tror jag är ett bekymmer som är mer eller mindre svårlöst.

Jag känner ju t.ex. att vi gamla har väldigt lite inflytande över det nya som händer. Det är kanske på sin plats eftersom vi ska lämna över till de unga, det är ju väldigt mycket yngre personal nu. Men de är lite dumma på så sätt att de hoppar över kunskaper som faktiskt finns i huset. Här håller man på och uppfinner hjulet om och om igen och det är lite skratretande. Men det är ju så människans natur är. Det är väldigt kul att uppfinna samma sak om och om igen. Men roliga händelser har det ju funnits massor av. Jag tycker att det roligaste som har hänt, det är ju inte här på museet, utan sådant som har hänt när man har varit ute och träffat folk. Vi är ju en lite udda yrkesgrupp. Många av oss är lite eldsjälar. Många är "spotters", vi är entusiastiska och vi kan gå loss på en märklig fornlämning eller något udda industrihus. Jag tillhör utan tvekan dem men jag sover gott på natten ändå och har andra intressen.

Har din syn på verksamheten, samlande och förmedlande förändrats under tiden som du har arbetat?

Ja, det har den gjort. Jag har nog tyckt att man har skjutit sönder så mycket bra ambitioner genom att hela tiden säga "mer folk", "mer besökare". Det är lite synd därför att jag tror att vi får mer besökare om vi inte är så övertydliga med att kapitalet är det viktigaste. Vi har haft jättemycket bra idéer genom åren men det är inte säkert att det skapar kvantitet, det kanske skapar kvalitet? Frågan är hur kvalitetsmedvetna vi är. När jag går på museer när jag kommer till andra ställen, det är sällan jag går på museer i och för sig för jag är mer intresserad av städer och landsbygd, byggnader etc., så är det ju en väldig skillnad. Det finns ju ställen som man bara sugts till. Vi har ju ingen genuin museitradition i Sverige. Det har man ju t.ex. om du åker till London, där kan man ju dö i flotta museer. Att gå på British Museum t.ex. och jämföra det med det här, det är ungefär som att jämföra Berns med en korvkiosk. Det är naturligt att man går till British Museum eller Victoria & Albert, det är så läckert på något sätt. Vi har jättelångt kvar, herregud, det här är bara i början.

På något sätt känns det som om den här sammanslagningen kanske tog oss femtio år tillbaka eller trettio år tillbaka därför att man kunde inte skaffa ny personal. Man var tvungen att ha den gamla personalen kvar. Det hade nog varit mer rättvist mot

museiorganisationen om man hade sparkat alla och anställt nytt folk. Det där som jag sa om företagskultur, det är viktigt. Vi fick så mycket interna problem så vi glömde vår arbetsuppgift. Vi vet inte hur vi ska gå vidare, ”ska du göra det, det ska ju jag göra”, men kan vi inte samarbeta, jo det kanske vi kan. Det är liksom adjöss och goodbye. Sedan måste man ju veta att varje generation har ju sina vanor. När jag läste då fick man ju lära sig att göra allting själv. Man skrev uppsatser själv, man gjorde arbeten tillsammans med ingen etc. Vi var ganska tystlåtna också och hade Luther bakom örat allihop, jag är 40-talist, som du förstår. Det var inga stora ord om sig själv, det var fult. De nya generationerna de kan prata för sig och de är flockdjur på ett helt annat sätt. De kan inte gå på toa utan att vara minst två. Det är lite skillnad i sättet att jobba. Ständiga sammanträden. Förr tyckte vi att sammanträden mosade sönder så mycket tid. Idag jobbar man bara i sammanträdesform och så mailar man. Jag tycker det är avskryvärt att maila, det är mycket roligare att träffa folk och sitta och prata som vi gör nu. Ringa i telefon tycker jag också är okej, men mail är så könlöst.

Jag är ganska glad åt att snart gå i pension men jag skulle vilja lämna över det på ett snyggt sätt. Jag är inte så jättesugen på att jobba kvar och jag kommer inte att sakna det, det tror jag inte. Jag har ju kvar mina intressen ändå. Dem kommer jag kanske kunna utveckla betydligt mer än jag skulle kunna göra här. Man kan skriva böcker och gud vet allt. Jag är van vid sådana saker så det spelar ingen roll tycker jag. Det här är för mycket labyrinth.

Du håller fortfarande på med industrihistoria?

Ja och sedan är jag också sekreterare i namnberedningen. Det är vi som sätter namn på alla gator, torg och platser i staden. Det är ett väldigt roligt arbete. Jag har en egen liten nämnd som jag sammankallar varje månad med politiker. Det är väldigt god stämning i den där gruppen eftersom de alla har gått med i namnberedningen därför att de tycker att det är kul. Det gör jag så mycket jag behöver kan man säga. Kunderna är allt som byggs i staden. Jag har ett kontor både på stadsbyggnadskontoret och ett på Polstjärnegatan. Det är lite bökitigt men det måste bli så eftersom min kundkrets när det gäller namnberedningen finns på stadsbyggnadskontoret och där har jag en medhjälpare som stöttar mig hela tiden.

Har du något du vill tillägga

Det som är intressant i det här sammanhanget, om du intervjuar dem som är lite äldre, det är ju att ställa frågor om museimedit som sådant. Det har ju förändrats, väldigt mycket. Frågan är vad museet är för kulturform, framförallt kulturhistoriska museer, för de är lite akilleshälen i hela systemet. Konstmuseer säljer ju sig själva. Designmuseer och sådant är ju något helt annat. Det här är ju hårdvara. Att titta på 1700-talsutställningen och försöka förstå en tidsepok. Det är ju jättebökitigt.

Intervjun avslutas

